

Otthon

I.

– Majd folytatom délután, a munka igazán megvár... – sóhajt boldogan, és lecsukja a laptop tetejét, hiszen két kicsi gyermekéért kell indulnia. Szállingózik ugyan a hó, de nem vészes. Gyorsan hazaérnek, még mielőtt járhatatlanná válnának az utak – méri fel a helyzetet, s már teker is. A táv nem éppen rövid, a vékony porcukorréteg miatt pedig megfontoltabban kell haladnia a megszokottnál, de mindenképp gyorsabb, mint gyalog. Nem késhet el, hiszen egy kicsi négy- és a „nagy” hatéves várja. Persze időben érkeznek, de alig veszi le a cipőjét, már nyílik is a terem ajtaja, sorjáznak kifelé az apróságok. Hopp, a kisfia már az ölében is van, s lánya is ott sertepertél mellette.

– Hull a hó – kiáltja a kisfiú boldogan, s vékony karjaival átöleli anyukája nyakát.

– Ugye milyen gyönyörű? – ragad át lelkesedése a szaporázó hópelyhek miatt gondban lévő felnőttre is. – Á, mindegy már. Jó lesz így is! Legfeljebb majd óvatosan megyünk! – határoz végül, és jó melegen felöltözteti gyerekeit. A kicsit beteszi a csomagtartóra erősített ülésbe, a nagy meg felül saját biciklijére, és indulnak is. „Télörvendező” gondolataiból a szép lassan mellette haladó, aranyszínű Volvo műszempillás vezetője zökkenti ki:

– Nem tudod véletlenül, hol van az Amazon Fitness? Itt kell lennie valahol, de nem találok.

– Ne haragudj, de nem – válaszol nevetve – látod, én az olyan extrémebb sportokat űzöm, mint a hóban kerékpározás gyerekekkel...

Az autó elhajt, ők pedig hosszú nyomot hagyva maguk mögött gond nélkül hazaérnek. Az otthonukként szolgáló ház kicsi, kisebb már nemigen lehetne; egy szobája, parányi fürdője és konyhája van csupán, s itt készültek arra, hogy nagycsaláddá legyenek, hiszen kistestvér születésére várnak mindnyájan.

A szülők persze tudják, hogy megpróbáltatásokkal teli időszak előtt állnak, de annyi akadályt küzdöttek már le együtt, s látták azt is, hogy ezek mindegyike inkább erősítette, szorosabban összekapcsolta, mintsem távolította volna őket. Ez a mostani helyzet sem ígérkezik könnyűnek, de szeretik egymást, s mindennél jobban akarták a kisbabát. Bátran belevágnak hát, pont úgy, ahogy megismerkedésük idején. Akkor is megkezdték közös életüket, pedig tényleg nem volt másuk, csak a szeretet, ami erőssé, és csodálatos módon sérthetlenné tette őket.

II.

– Eljönne velem Spanyolországba? – kérdezte a fiú.

– El – felelte a lány habozás nélkül, mintha egész eddigi életében erre a kérdésre várt volna. Persze nem mentek sehová, de közös történetük elkezdődött. Napokkal később valahogy egymás mellé sodródtak, és a fiú megfogta a lány kezét. Ez volt az első érintés, s annyira otthonos, szívet melengető, hogy mindketten beleszédültek. Aztán egy koncerten a lány arra lett figyelmes, hogy a néhány sorral előtte ülő fiú nem a színpadot, hanem őt nézi. S ez megint olyan természetes volt, mintha nem is történhetne másképp. Persze újra megfogták egymás kezét, és többé már nem is engedték el..., pedig a lány nem köntörfalazott:

– Ne raboljuk egymás idejét! Én már a férjemet keresem, kisbabát, családot szeretnék mihamarabb. Nem tudom, te hogy vagy vele, de számomra ez a legfontosabb – mondta a második randevún, és meg volt győződve arról, hogy a fiú hanyatt-homlok menekül, vissza se néz majd, de ő csak annyit kért: mosolyogva:

– És mégis, mennyi gyerekre gondoltál?

Hát így esett, hogy a lány huszonegyedik születésnapját már együtt ünnepelték. Szerencsések voltak, mert tudták, hogy összetartoznak, hogy elérkeztek az életüket összekapcsoló sorsforduló kapujába. Megtorpanhattak volna, de nem késlekedtek, bátran,

reményekkel telve indultak el az álmaik beteljesítéséhez vezető úton: összeköltöztek, összeházasodtak, és nagyon várták kicsi lányuk érkezését.

III.

Egy öreg, romos ház volt, vadregényes, egykor biztosan gyönyörű kerttel. Több ablaka üveg nélkül, vaksin hunyorgott, fűtése alig-alig működött, a szoba padlóján lyuk tátongott..., de mit sem törődtek mindezzel. Akkor és ott semmi más nem számított, csak hogy együtt lehessenek. Fiatalok és szerelmesek voltak, a ragyogó februári napsütés pedig már a tavasz ígérését, az új élet reményét hordozta.

A lány a tanítást gyakorolta egy ferences gimnáziumban, a fiú egyetemre járt. Délután együtt tanultak és korán vacsoráztak, hétvége pedig nagyokat sétáltak a közeli erdőben. Aki csak látta őket elmosolyodott, de ugyanakkor csóválni kezdte a fejét; ejnye-ejnye, hogy is van ez? Hogy lehet két ember ennyire boldog, amikor semmijük sincs? Mások persze nem láthatták a szívükbe zárt, féltve őrzött kincseket, az egymásra hangolódás tökélyét, ami minden sötét árnyékot ragyogóvá varázsolt körülöttük, s aminek köszönhetően a zord körülmények ellenére is jókedvben teltek napjaik. Nem törődtek az anyagi világ fenyegető rémeivel, teljes bizalommal lebegtek a gyermek- és felnőttkor között húzódó határvidék gondtalanságában.

Időközben persze hozzáláttak kicsinosítani a házat, amiben éltek. Meleggé és otthonossá szerették volna tenni, amennyire csak lehet. Családjaik intő figyelmeztetése ellenére – miszerint az egész nem alkalmas egy kisbaba fogadására – nagy terveik voltak, s munkához is láttak. Talán túlzottan is nagy lendülettel, amelyet a tulajdonos nem nézett jó szemmel, mindenesetre továbbra is ragaszkodott a szoba és a pince összeköttetését biztosító lyukhoz, és annak sem tudott örülni, hogy régi cserépkályhája újra működik.

Elég az hozzá, hogy a fiataloknak új fészek után kellett nézniük.

– Azért történhet meg a rossz, hogy jobb legyen általa... – mondogatta a lány önmaga bátorítására, miközben növekvő gyermekükre gondolt. Heteken át kérdezősködtek és járták fáradhatatlanul a poros, falusi utakat, és tudták, nem lesz könnyű augusztus végén albérletet találni az egyetem közelében. Már-már minden reményüket elveszítették, amikor szálláskeresésük híre egy Svájcban élő magyar házaspár fülébe is eljutott. Ragyogó fordulópontra állt be az események folyásában, még fel sem fogták igazán, s máris egy kényelmes, újonnan épült házban találták magukat. Döbbenetes, szinte hihetetlen volt a váltás, amikor a romos, széljárta, öreg épületből egy kedves, tornácos házba költözhetek. Béke volt, maga a csoda, amit semmi nem ronthatott el.

Isten tenyerén éltek.

IV.

A csoda azonban nem tarthat örökké, mert a varázs – ha túlzó – eltompítja az érzékeket. A fiatalok sem gazdálkodtak okosan az isteni kegyelemmel, nem is gondoltak ilyesmire, egyszerűen csak örültek a túl korán jött, tán meg sem érdemelt ajándékainak...

Az idill mindenesetre véget ért, a háziak hazaköltözést terveztek, újabb lakás után kellett hát nézni. De nem voltak már olyan nincstelének, mint megismerkedésük idején, két szép gyermekük erőssé tette őket. Hosszas latolgatás után a nagymama udvarán álló kicsi házat választották életük következő állomásául. Nyáron költöztek be, és csodával határos módon elfértek, s akkor sem estek kétségbe, amikor kiderült, hamarosan bővül a család.

Minden olyan új volt akkor, az új városban új barátokra leltek, s szép lassan átértékelődött minden. A külsőségek visszafogásával jól hallhatóvá váltak a lélek hangjai, s bár egymás hegyén-hátán, mégis mesében éltek. Esténként arról beszélgettek, hogy milyen volt, s ábrándoztak arról is, milyen lesz az életük, ha már öten lesznek. Apránként újra felépítették maguk köré a világ közepét.

– Ha szűkösek érzitek a házat, vigyetek be egy kecskét. Meglátjátok, milyen tágas lesz otthonotok, amikor néhány nap múlva kiteszitek a szűrét – viccelődött a lány munkaadója, és decemberben meg is tapasztalhatták igazát. Karácsonyfát hoztak az angyalok, amit az egyetlen lehetséges módon helyeztek el a kis szobában. Az ünnep, ahogy az egész várandósság gyönyörű és békés volt, nagyon közel voltak egymáshoz. A karácsonyfa helyén állították fel a babaágyat, s lassan mindent betöltött már a várakozás áhítatos csendje. A várva várt érkezésével pedig megtelt a kis szoba, teljessé vált a család. Négyen ölelték, fürdették, lesteák minden lélegzetvételét, együtt rezdültek vele.

Egy napon azonban valaki megzavarta kis világuk reménységét, valaki, aki semmit sem érzett a varázslatból.

– Hogy lehet így élni egyáltalán? A kisbabát meg egyszerűen csak beszorították a sarokba? Most, hogy nyitva van az ablak, még csak-csak, de télen már a szoba levegője is kevés lesz...

– csóválta fejét rosszállóan a vizitelő, döbönt gyerekorvos. Nem szól többet, de ez éppen elég volt ahhoz, hogy az aggodalom gyökeret verjen a lány szívében.

V.

– Megint költöznünk kell! – mondta ki csendesen, amikor a gyerekek már mind álomba merültek.

– Maradhatnánk mégis, akár ezt a házat is kibővíthetnénk – próbálta visszatartani a fiú, de a lány hajthatatlan volt. Szívét elnehezítette a szomorúság, biztonságra és levegőre vágyott.

Választásukat persze megint csak a kényszer szülte. Így az ősz egy ócska, lakótelepi lakásában talált rájuk. Kedves emberektől bérelték, ezért már arra is hajlottak, hogy elhiggyék, jó lehet nekik, de a hideg falon keletkező penész látványa nem volt biztató. Amikor pedig – épp karácsony reggelre – az összes kerékpárjuk eltűnt a lépcsőházból, megbizonyosodtak arról, hogy még mindig nincsenek a helyükön. Költözés újra, és azóta is... Ám a hosszú és küzdelmes évek során szinte észrevétlenül hagyták el szorongásaikat, megértették végül: mindenhol otthon van az, aki szívében tudja otthonát.

Írta: Rábel Nagy Ágnes